

LIBRIS

Editor:
Hadrian Mateescu

We know
books

Redactor:
Camelia Coste

Concept grafic
Silvia Olteanu, Alexandru Botea

DTP:
Radu Nan

Corector:
Cristina Teodorescu

Copyright © Haralamb Zincă, 1969

Copyright © 2021 Publishing Solutions

Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a lucrării, sub
orice formă, fără permisiunea scrisă a editurii.

Toate drepturile rezervate.

 Publisol

Casa Presei Libere, Corp A3-A4, Etaj 1

Tel.: 021.336.36.33

E-mail: office@publisol.ro

Găsiți cărțile noastre pe www.publisol.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ZINCĂ, HARALAMB

O crimă aproape perfectă / Haralamb Zincă. - Petrești : Publisol,
2021

ISBN 978-606-9739-81-5

821.135.1

Tipărit la ARTPRINT
www.artprint.ro

HARALAMB ZINCĂ

o crimă aproape perfectă

Publisol

HARALAMB ZINCĂ

LIBRIS

We know
books

— Da, până la un punct, îmi dădu el dreptate.

„Da, până la un punct, gândeam. Punctul fatal... Sunt totuși un comisar norocos, mi-am zis. O să închei ancheta destul de repede... După asta, o să mă duc acasă... o să beau o cană de vin fierț... și o să mă bag în pat... până mâine-dimineață mă fac bine... Mâine, cine știe ce caz mă mai paște!“

— Sfârșit —

CUPRINS

Capitolul I: <i>Aventură la castel</i>   5
Capitolul II: <i>O crimă aproape perfectă</i>   35
Capitolul III: <i>Moartea cămătarului Agachi</i>   53
Capitolul IV: <i>Trei gloanțe în plin</i>   69
Capitolul V: <i>O afacere cu... penicilină</i>   87
Capitolul VI: <i>Sfârșitul detectivului Pik</i>   107
Capitolul VII: <i>Regele colțurilor de stradă</i>   127
Capitolul VIII: <i>Furtul inelului oriental</i>   143
Capitolul IX: <i>Negustorul de haine vechi</i>   163
Capitolul X: <i>Fata de la morgă</i>   181
Capitolul XI: <i>Cianură de potasiu</i>   197
Capitolul XII: <i>Pumnalul abandonat</i>   217

Haralamb Zincă (pseudonimul literar al lui Hary Isac Zilberman) s-a născut pe 4 iulie 1923, la Roman.

Scriitorul a captivat generații întregi de cititori prin cele peste 50 de romane polițiste și de spionaj publicate, dar și prin jurnalele de front și cărțile de cercetare istorică.

Este considerat părintele literaturii de gen din România, *Sfârșitul spionului fantomă* fiind prima carte de spionaj scrisă de un autor român, iar *O crimă aproape perfectă*, prima carte polițistă.

A fost unul dintre cei mai vânduți scriitori români ai epocii sale. Cărțile lui, tipărite în tiraje de 250 000 – 300 000 de exemplare, se epuizau în doar câteva zile. Cazurile inventate de el erau atât de surprinzătoare, încât anchetatorii profesioniști îi cereau sfaturi pentru rezolvarea unor cazuri reale.

A fost distins cu Premiul Asociației Scriitorilor din București – pentru cartea-document *Și a fost ora H* (1971) – și cu Premiul Uniunii Scriitorilor (1976).

A murit, după o lungă suferință, la București, pe 24 decembrie 2008.

Printre cele mai cunoscute romane scrise de Haralamb Zincă, se numără: *Sfârșitul spionului fantomă* (1963), *Taina Cavalerului de Dolenga* (1965), *Moartea vine pe bandă de magnetofon* (1967), *Ochii doctorului King* (1968), *O crimă aproape perfectă* (1969), *Crima de la 217* (1970), *Limuzina neagră* (1973), *Un glonte pentru rezident* (1975), *Soarele a murit în zori* (1976), *Mapa cenușie G.R.* (1977), *Dragul meu Sherlock Holmes* (1977), *Toamna cu frunze negre* (1978), *Anotimpurile morții* (1980), *Glonțul de zahăr* (1981), *Destinul căpitanului Iamandi* (1982), *Operațiunea „Soare”* (1984), *Suspecta moarte a lui Mario Campanella* (1991), *Moartea m-a bătut pe umăr* (1993), *Moartea mirosea a Christian Dior* (1997).

I

aventură la castel

De aventura asta îmi amintesc foarte bine, deși au trecut de atunci niște ani. Faptele s-au petrecut într-o iarnă, cam pe la sfârșitul lui ianuarie. Începusem, nu cu mult înainte, un roman de aventuri pe care intenționam să-l desăvârșesc în ambianța unei stațiuni montane. Am plecat deci la Sinaia, unde m-am instalat la Pelișor, pe atunci casă de creație.

Castelul era pustiu. Mi s-a repartizat, fără prea multă bătaie de cap, la etajul doi, o cameră mult solici-tată – camera 14. În aceeași zi, m-am apucat de lucru.

Viscolea; zăpada clădise troiene înalte cât un stat de om. Pustietatea castelului mă stimula. Totuși, exage-rez. Nu eram chiar singurul locatar al castelului.

La ora prânzului sau a cinei, în sufrageria de la par-ter, luau loc, la trei mese separate, alte trei persoane.

Vă rog să rețineți acest amănunt. Ocupam și eu, zil-nic, aceeași masă, situată într-un colț al sufrageriei, de unde îi observam pe ceilalți oaspeți ai castelului.

Nu-i cunoșteam, nu aveam de unde să-i cunosc și nici nu doream să-i cunosc; nu mă preocupa nimic altceva decât romanul meu. Totuși, așa, într-o joacă, așteptând să mi se aducă bucatele, le-am atribuit câte o poreclă. De pildă, „Prințesa amiezilor trecute“ era o femeie de vreo șaiszeci de ani, încă frumoasă, cu un păr complet cărunț, pieptănat sobru. Rochiile lungi, de culoare închisă, o avantajau. Pășea cu fruntea sus, mândră parcă de porecla pe care i-o dădusem.

Avea aerul unei ființe care s-a născut și a îmbătrânit între zidurile castelului, față de care Pelișorul nu mai avea niciun fel de taine. Aș fi putut să aflu ușor cine e, dar n-aveam chef s-o fac.

Porecla „Câinele din Baskerville“ i-o dădusem unui bărbat înalt, cu o ținută severă, care sugea la nesfârșit o pipă fără tutun și care-mi amintea de Sherlock Holmes. De cum intra în sufragerie, „Câinele din Baskerville“ se oprea pentru o clipă în ușă, își scotea pipa din gură, saluta grav, cu o plecăciune scurtă și mașinală a capului, apoi se așeza la masă, încremenind pe scaun ca un cavaler în șa. Nu scotea o vorbă, nu zâmbea. Mânca abia auzit, mânuind cuțitul și furculița cu o distincție aristocratică.

A treia persoană își binemeritase din parte-mi porecla „Indiferentul“. Locuia și el la etajul doi, în fosta capelă a castelului, ușă în ușă cu mine: el – la 13, eu – la 14. Mi-a fost nesuferit din prima zi. Poate unde aducea cu un comis-voiajor rătăcit, fără voia sa, într-alt mediu decât cel al lui. La masă se așeza mai întotdeauna cu fața spre mine. Deschidea o carte, mereu aceeași. Sau, poate, mi se părea. Citea, mânca, iar în răstimpuri îmi arunca priviri când batjocoritoare, când amenințătoare. Îi pria aerul de munte; înfuleca, folosind zgomotos tacâmurile, ceea ce, bănuiam eu, atrăgea dezaprobarea tacită a „Prințesei amiezilor trecute“ și a „Câinelui din Baskerville“.

În continuare, mă văd obligat să precizez că relațiile mele cu cei trei se rezumau doar la o clătinare ușoară a capului și la rostirea acelui salut obligatoriu: „Bună ziua“ sau „Bună seara“.

Așadar, asta era situația și eram mulțumit. Miezul nopții mă găsea mai întotdeauna scriind. Ascultam și numărăm în gând, cu plăcere, cele douăsprezece bătaii ale orologiului din turnul castelului Peleş.

Apoi mă ridicam de la masa de lucru, mă întindeam, căscam și plonjam în pat. Nu aveam nevoie de prea multe minute ca să cad într-un somn adânc.

Într-una dintre nopți însă... Îmi amintesc foarte bine... Începuse iarăși să viscolească. La fereastră, crivățul șuiera înspăimântător. Mie nici că-mi păsa.

În cameră era cald și bine, scriam pagină după pagină. Eroul meu căzuse într-o capcană întinsă de dușmani și acum se chinuia să găsească o scăpare.

Nici eu, care, de fapt, îi întinsesem capcana, nu mai știam cum să-l salvez. Deodată, aud răsunând cele douăsprezece bătaii ale orologiului din turn. „Îmi ajunge pentru astăzi“, îmi zic. Mă ridic de la masă, ascult o vreme șuierul viscolului, apoi mă bag în pat. Sting lumina și dau să ațipesc. Cred că am și ațipit. După un timp însă, zgomote ciudate mă trezesc din somn. Veneau de sus, de la mansardă, din camera 21, situată chiar deasupra camerei mele. Ascult atent. Deslușesc pași. Umblă cineva... Când și când se oprește, împinge fie un fotoliu, fie o masă...

În liniștea nopții, fiecare mișcare a celui de sus răsună distinct. „Cine să fie?“ mă întreb. Știam doar că odăile de la mansardă erau libere. „Oare să fi venit cineva? Pe o vreme ca asta? La o oră atât de târzie?“ Imposibil, căci viscolul întrerupsese circulația trenurilor. Am rămas treaz până când zgomotele s-au stins. Mi-am re-luat somnul, dar nu la fel de liniștit ca înainte. A doua zi, curios să aflu cine mi-a tulburat odihna, mă duc la portar și-l întreb: „Nea Vasile, cine a venit la 21?“ Cin' să vină prin troienele astea?“ îmi răspunse el. Se uită totuși la tabloul cu chei. „Uite-o, mi-o zice, e la locul ei!“ Într-adevăr, cheia de la 21 era în cui. Din cârligele tabloului, doar patru chei lipseau — ale celor patru camere ocupate. Ei drăcie! Îmi amintesc de zgomotele nocturne și mă surprind frământându-mi mintea:

„Să mi se fi părut? Sau poate că am visat? Totuși, nu se poate, am auzit pași... N-ai auzit nimic. Fleacuri! Aiureli! Cine să fi intrat în camera 21, de vreme ce cheia se află jos, la portar?“ Brusc, încep să-mi treacă prin cap legendele cu fantomele castelului și mă cutremur.

„Ei drăcie! Ia te uită unde mă duce gândul?! Nu există fantome, simt eu nevoia să mă îmbărbătez. Știi foarte bine că nu există! Hai, lasă bazaconiile!“ Urc în cameră, îmi reiau lucrul. Izbutesc, astfel, să uit în tâmplarea. Și așa fi uitat-o pentru totdeauna. În aceeași noapte însă, zgomotele suspecte izbutesc din nou să-mi tulbure somnul. Mă ridic iute în capul oaselor și ascult. Mă ciupesc. Nu, nu mi se pare, nu visez... Cineva umblă prin camera de la mansardă, mută încet mobila... parchetul uscat geme sub apăsarea unor pași, aud și câteva ciocănituri. „Fantomele! tresar eu, dar, în aceeași clipă, mă pufnește râsul. Ce poate să-mi treacă prin cap!“ Sar din așternut, aprind lumina, hotărât să urc în grabă la mansardă. Îmi pun halatul și ies din cameră...

Ah, dac-aș fi știut în ce aventură îmi era hărăzit să intru, aș fi rămas frumușel sub pătură. Dar oare poți să scrii literatură de aventuri fără să trăiești și tu, acolo, un pic de aventură?

Pe coridor – întuneric. Vecinul meu – „Indiferentul“ – doarme. Străbat coridorul în vârful picioarelor. Scara ce duce la mansardă e și ea cufundată în întuneric. Urc, mai mult băjbâind, treaptă după treaptă... Ah! Dracu' s-o ia! Fiecare treaptă scârțâie îngrozitor! Când, în sfârșit, ajung la mansardă, caut un comutator. Spre satisfacția mea, îl găsesc, îl răsucesc și se aprinde un bec palid. Așa palid cum e, îmi risipește teama. Mă

îndrept fără șovăire către camera 21. Îmi făcusem și eu un plan – dacă, prin absurd, voi găsi camera ocupată, îmi voi prezenta scuze și-l voi ruga pe noul sosit să umble cu mobila ceva mai atent, nu de alta, dar îmi strică somnul. Mă opresc în dreptul camerei 21. Îmi lipesc urechea de ușă. Nu prind niciun zgomot, nicio mișcare. „Ei drăcie!“ Îmi iau inima în dinți și bat discret la ușă. Niciun răspuns. Apăs clanța – ușa încuiată. Mă uit prin gaura cheii – în odaie întuneric. Deodată, pe când stăteam perplex în fața ușii, aud în spatele meu, tocmai la celălalt capăt al coridorului, un zgomot. Mă răsucesc și încremenesc: o umbră!... Ieșise parcă dintr-un perete al coridorului și făcuse un salt să ajungă la scară, ca apoi să se topească. Răsuflu ușurat. Deci nu mă înșelasem – cineva totuși cotrobăise în camera neocupată de la mansardă. Pesemne că acel cineva m-a zărit, s-a ferit să dea ochii cu mine, s-a ascuns și, când a prins momentul, a zbughit-o pe scări, în jos. Nu sunt omul care să se mulțumească doar cu o simplă constatare. Mă smulg de lângă ușă cu gândul să ajung din urmă „fantoma“. Nimeresc însă în bezna coridorului de la etajul doi și mă opresc înspăimântat. „Nu cumva alerg chiar după o fantomă?! Dacă legendele astea conțin totuși un gram de adevăr?... Fleacuri!“ Propriile-mi ezitări îmi aprind obrajii de rușine. Și ca să-mi dau curaj, cobor în marele hol de la parterul castelului. Îl zăresc de departe pe paznic. Mă îndrept spre dânsul. După câțiva pași, constat cu surprindere că am de-a face cu un paznic nou. Cu toate astea, nu bat în retragere. Mă apropiu de el. Omul mă întâmpină rece, iscodindu-mă cu niște ochi răi și bănuitori. Are o față prelungă, brăzdată de la ochiul drept spre colțul gurii

de o cicatrice vineție. Când mă apropii și mai mult de el, îmi dau seama că-și stăpânește cu greu răsuflarea. „A alergat, îmi spun, și te pomenești că dumnealui e vizitatorul nocturn al camerei 21!“

Supoziția mă înfricoșează. „Bună seara!“ îmi răspunde. „Ai un foc?“ îl întreb. „N-am, nu fumez.“ Îmi îndrept privirea spre tabloul cu chei: cheia de la camera 21 e la locul ei. Tresar. Am impresia că portarul mi-a surprins privirea. „Locuiți la doi, nu-i așa, în camera paișpe?“, simte el nevoia să mă chestioneze. „Da!“ „Cameră faină, liniștită, nu-i așa?“ Am impresia că-și bate joc de mine. Îi urez noapte bună și fac cale întoarsă, chinuit de gânduri sumbre. „Ceva nu-i în ordine! Portarul?! Îmi pare suspect. Cum de nu l-am mai văzut până acum?... Hm! M-a întrebat dacă locuiesc la paișpe. De ce... Doar știe că acolo stau... Mde... nu cred că-i străin de ce se petrece sus, la *douășunu*“.

La etajul întâi mă întâlnesc, pe neașteptate, cu „Câinele din Baskerville“. Se oprește descumpănit, mă studiază pufăind din pipa fixată în colțul gurii și se uită lung la mine. Amândoi suntem în pijama și cu halatele de casă deasupra. Vrea să-mi spună ceva sau mi se pare, dar renunță. Trece mai departe, aruncându-mi un surâs parșiv. „De unde vine? Ce caută pe-aici, la ora asta?“ mă întreb înciudat. Fruntea mi s-a îmbrobonit. Gândurile mă copleșesc. Urc în grabă scările. Când ajung la etajul doi, zăresc ușa camerei mele deschisă. Și doar o încuiasem. Simt fiori reci pe șira spinării. „E cineva la mine... Mă așteaptă!“ Înaintez prevăzător. Mă opresc în prag. Cine să mă aștepte? Camera e pus-tie. Intru. Trag ușa după mine. O încui. Și, deodată, descopăr pe pătura verde un bilețel. Totuși, în absența

mea, cineva mă vizitase! Mai exact, îmi violase încăperea. Iau bilețelul. Cuvintele așternute pe hârtie de o mâna sigură și energică îmi joacă pe dinaintea ochilor. În cele din urmă, izbutesc să citesc:

Tovarășe autor de literatură polițistă, ne permitem un sfat: vedeți-vă de treabă. Nu vă amestecați în alte romane de aventuri decât în cele pe care le scrieți. Altfel, s-ar putea ca povestea să se termine prost. Nu uitați: suntem singuri în tot castelul. Iar dumneavoastră, în afară de cititori, mai aveți și o familie. Noapte bună, tovarășe creator.

Așadar, o scrisoare de amenințare. Și încă una ironică. Aș vrea să râd, dar nu pot, ceva mă împiedică, mă strânge de gât... Ah, frica! Ghearele ei... Îmi dau seama că ceea ce mă înfricoșează cel mai mult sunt cele două adevăruri rostite de autorul mesajului.

Primul: Nu uitați: suntem singuri în tot castelul; Și al doilea, în afară de cititori, mai aveți și o familie.

Sub impulsul fricii, mă reped la ușă. Constat că am încuiat-o. Încep să mă sor, tulburat, camera în lung și-n lat. După o bucată de vreme, aud bătăile orologiului din turn. Otez. În alte dați, la ora asta, dormeam dus.

Doamne, ce târziu s-a făcut! Ar trebui să mă odihnesc, dar nu pot. „Ce liniște e în jur! Îmi vine să urlu. Nu, nu-i a bună! Cine să fi îndrăznit să se furișeze în odaie și să-mi lase amenințarea în scris? „Printesa amiezilor trecute?“ Imposibil! Locuiește la etajul 1, se mișcă încet și, cu siguranță, ne-am fi întâlnit pe scări sau pe palier. „Indiferentul?“ N-a ieșit din cameră. L-aș fi auzit. Doarme. Atunci, poate portarul? Tipul

e suspect. Cicatricea! Și unde mai pui că, atunci când m-am apropiat de el, încerca să-și stăpânească gâfâitul. Nu, nu-i el! Nu avea când s-o facă. Doar mă luasem imediat pe scări după... umbră. Dar dacă portarul nu acționează de unul singur? De ce n-ar avea și un complice? „Căinele din Baskerville!“ L-am întâlnit pe scări, de unde venea oare? Nu cumva de la „Prințesă“?

Bănuieli, presupuneri... Mă simt deodată teribil de obosit. Înțeleg că am căzut pradă imaginației și că ar fi mult mai cuminte și mai înțelept să iau un somnifer și să încerc astfel să-mi regăsesc liniștea în somn. De acord cu mine însumi, înghit scârbit o tabletă pe cât de albă, pe atât de amară, mă vâr în pat, rămân întins pe spate, cu ochii în plafon. „Ah, cameră 21! îi vorbesc eu în gând. Am să te țin în minte toată viața! Cine naiba se ține de șotii, nu are ce face și umblă după miezul nopții prin ea? Și de ce, de fiecare dată, după miezul nopții? Mai cu seamă după ce mă bag în pat? Oare eroii cărților mele, maiorul Panait, ajutorul său, căpitanul Lucian, criminalistul Liviu Roman, puși în situații asemănătoare, cum ar acționa?“

Cu întrebarea asta pe buze cred că am adormit. Ba am mai avut și un vis. Se făcea că mă aflam la Sinaia, la castel, în camera 14, și că primisem pe neașteptate vizita unor oaspeți de seamă – cele trei personaje ale cărților mele. „Aha, se bucura maiorul Panait aflând de pățaniile mele, pe noi ne introduci în tot felul de încurcături și ne obligi să le rezolvăm cu succes, ca la carte, dar când, în sfârșit, pici și tu într-o încurcătură, nu mai știi cum să te descurci! Bravo, dom'le autor!“ Iar căpitanul Lucian, omul pe care nu o dată, cu propriul condei, l-am salvat de la o moarte sigură,

ba mai mult, în romanul *Sfârșitul spionului fantomă* i-am scos în cale și o femeie de care s-a îndrăgostit, râdea de mine în hohote, batjocoritor, fără să se sfiască: „Acum, bineînțeles, ai vrea să-ți sărim în ajutor. Uitați-vă la părintele nostru, moare de frică!“ „Cine moare de frică? mă arătam eu jignit. Nu vă rog decât să mă înțelegeți... Atât... În viața mea n-am avut de-a face cu fantome.“ „Eu, unul, vă înțeleg, interveni binevoitor criminalistul Liviu Roman, știu și ce-ar trebui să întreprindeți. Ar trebui, de pildă, să exclamați, așa cum m-ați obligat și pe mine, în *Taina cavalerului de Dolenga*, să exclam: «Oooo! Dac-aș da de o urmă... Măcar de una singură!»“ Îi ascultam și mă treceau nădușelile – musafirii mă luaseră în focuri. Mă simțeam umilit, lipsit de apărare și era cât pe-acți să le strig: „Nu vă e rușine? Cum vorbiți voi cu tatăl vostru? O să vă scot pe toți la pensie! N-o să vă mai dedic un rând! Să vedem atunci cum o să vă mai petreceți timpul? O să muriți de plictiseală!“ Maiorul Panait, înzestrat de mine cu darul de a ghici gândurile interlocutorului, rosti însă la vreme clasicele cuvinte salvatoare: „S-o luăm metodic“. „Mai întâi și mai întâi să facem legătura între fapte, adică între fenomene“, continuă Lucian gândul lui Panait. „Nu trebuie să-mi las logodnica la București, încep Liviu Roman să se lamenteze, împreună cu Lili am fi dezlegat imediat misterul.“

„Ascultă, creatorule, mă luă maiorul Panait la rost, bănuiești pe cineva?“ Apropo, zise și Lucian, mie nu-mi place «Prințesa amiezilor trecute»“. „De ce? m-am interesat eu curios. „De ce?! N-ai observat că dantura ei albă și sănătoasă nu-i decât o proteză? Surprinde-o când mănâncă șербet.“ „Ascultă, îl